

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 128.

Tolote Sessjon.

52de Møde.

Onsdagen den 19de December Kl. 1.

(Forsfat.)

Ordføreren: Det glæder mig at høre den ærede Ministers Udtalelse om det af Udvalget gjorte Forslag. Jeg kan for mit personlige Beskommende gjerne tilføie, at jeg i Det og Alt er fuldkommen enig med ham. Jeg indrømmer, at ogsaa jeg vilde have anseet det for tilstrækkeligt, om vi havde indskrænket os til at lade §§ 44 og 57 gaae ud af Loven, idet det da vilde være en Selvfølge, at Lovens almindelige Regler om Beviis vilde gjælde for disse Sagers Paakjendelse som for alle andre. Men den ærede Minister har jo meget vel forstaaet hvorfor Udvalget har troet at burde foreslaae den nye Paragraph, og han har jo ogsaa udtalt, at han forstod at vurdere vore Grunde. Den nye Paragraph bringes naturligvis i Forslag fra Landstingets Side som en Indrømmelse til den modstaaende Anskuelse i det andet Thing. Man har der efter min Mening miskjendt Lovens almindelige Være om Beviis; og naar man nu der har sat saa overordentlig Priis paa det saakaldte frie Skjøn, at man ikke lod sig bevæge til at frasæde dette ved hvad der fra flere Sider, deriblandt af den ærede Justitsminister, blev indhævet imod Optagelsen af nye Regler, har Udvalget troet, at det dog maatte tjene til nogen Beroligelse, naar det i en Lovparagraph tydeligt og klart blev udtalt, hvad der da nu egentlig var dansk Lov og Ret i saa Henseende, og man saaledes

kunne læse sig til, at Forskjellen ikke var saa stor, som man havde troet. Den foreslaaede nye Paragraph er gaaet vist ikke nødvendig; den kunde efter min Formenting gjerne udelades af Loven; men jeg troer, at det i en lovgivende Forsamling er klogt at stille sig, som Udvalget har gjort. Jeg er dernæst ligeledes enig med den ærede Minister i, at Slutningsbestemmelsen, efter hvilken Beviis i civile Sager skal kunne tilveiebringes ved et enkelt lovfast Vidne i Forbindelse med andre Omstændigheder, følger saaledes af sig selv, at man strengt taget ikke behøvede at udtale det. Det er en ligefrem Følge af hvad der er gjældende Lands Lov og Ret, det er en ligefrem Følge af hvad der allerede forud er udtalt i Paragraphen om Indtæbeviisets almindelige Betydning i civile Sager. Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Minister har sagt det, at selv et ikke aldeles lovfast Vidne i Forbindelse med andre Omstændigheder kan afgive Beviis; det er ligeledes fuldkommen rigtigt, at flere tildeels ulovfaste Vidner kunne skabe fuldt Beviis. Men naar vi ikke desto mindre særligt have indhævet hint Moment, og som det tydeligt vil sees, endogsaa have lagt nogen Vægt derpaa, er det fordi Angrebet i det andet Thing netop var rettet imod Lovens Regel i 1—13. I, efter hvilken et Vidnebeviis ikke kan komme tilstede, med mindre der er to fuldkommen overensstemmende Vidner i een Sag. Udvalget ønskede netop i Modsetning hertil at udtale, at man vel ikke kunde gaae saa vidt at fastsætte som Regel i Handelsager, at et enkelt Vidne i og for sig skulde kunne afgive Beviis, at en saadan Afvigelse fra almindelig dansk Ret